

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Occupatio animae Jesu Christo crucifixo devotae.

Leroy, François

Pragae, 1666

Caput III. Amorem crucis & patientiæ studium, viam ad salutem
compendiosissimam esse.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-47123](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-47123)

*Suso Dial. a.
terne Sap:
c. 3.*

discipulum ad omnimodam patientiæ disciplinam, in forma atque exerce. Manifesta mihi occulta Sapien-
tiæ tuæ; quæ ut non amplius mundo occulta essent,
sed (tametsi adhuc ignota sapientibus & prudentibus)
parvulis tuis nota fierent, lapsus è folio æternitatis, con-
scendisti suggestum crucis. Aperi mihi sensum, ut intelli-
gam scripturam hanc, quam in membrana lego corporis
tui, stylo ferreo & notis sanguineis exaratam, & spinarum
quasi interpunctionibus distinctam. Audio enim te pa-
quendam ministrum tuum ita loquentem: Respuere corpo-
ris oblectamenta, frangere cupiditates, sui contemptum
desiderare, aliena mala suaviter ferre, in uno Deo acqui-
scere, *prima sunt elementa in schola sapientiæ, quæ in patenti
& expanso corporis mei volumine leguntur.* In hac quippe
divina Academia, nobis omnia unus es: Doctor & codex,
voces & sententiæ, doctrina & comprehensio, diffusio &
epitoma, præcepta & exempla, theoria & praxis, lex & ius,
& denique viva, & efficax, & acuta & perfectissima totius
patiendi demonstratio.

Sed quoniam hæc non tam intellectus quam affectus
disciplina est: anima sensus, mentem impelle, voluntatem
exsuscita; verbo, da nobis cor docile; ut qui in schola
crucis tuæ erudimur, aliquando tandem assequamur hæc
scientiam Sanctorum; & hoc sentientes in nobis ac sapien-
tes; quod & in Christo JESU, nobisq; mortui & cruciati
mundo, sensu & opere teneamus veram patientiam, & per
patientiam perveniamus ad coronam.

CAPVT III.

*Amorem crucis, & patientiæ studiū, viam
ad salutem compendiosissimam esse.*

Nolite

Nolim operæ multum ponere in comprobanda re, in schola crucis certissima, minimèq; obscura. Cùm & illud per se manifestum sit; quòd, quâ viâ Christus aternâ nobis salutem peperit, eâdem tutissimè brevissimèq; possit ad salutem perveniri. Neq; minùs evidens videatur; eùm lata sit via, gaudiorum, luxùs, deliciarum hujus sæculi, quæ ducit ad perditionem; è diverso arctam crucis viam, & scurpis multarum tribulationum, dolorùmq; spinis obsitam, sed Christi equidem aliorùmq; Sanctorum solo tritam, oppositum ad terminum, ad salutem inquam rectissimè ducere. Ut equidem verè non exaggeratè duntaxat pronunciet pius ille Scriptor, eo in capitulo, quod *De regia via sanctæ Crucis* inscripsit: *Ecce in cruce totum constat, & in moriendo totum jacet, & non est alia via ad vitam, & ad veram internam pacem, nisi via sanctæ Crucis, & quotidiana mortificationis. Ambula ubi via, quære quòdcunq; volueris: & non invenies altiorem viam supra, nec securiorem viam infra, nisi viam sanctæ Crucis.* Et quæ sequuntur.

De imit. Ch.
l. 2. c. 12.

In quam etiam sententiam S. Bernardus sermone 1. in Ramis Palmarum: *Disce, inquit, in passione quâ sit eundum. Hæc enim est via vitæ, tribulatio præsens; via gloriæ, via regni: secundum quod clamat latro de cruce: Memento mei, Domine, cum veneris in regnum tuum. Euntem in regnum vidit; quòd cum pervenisset, sui memorem esse rogavit. Pervenit ergo & ipse. Sed vis nosse, quàm compendiosâ viâ? Eadem die meruit cum Domino esse in Paradiso.* Ista Bernardus.

Igitur pluribus, quæ eum in finem proferri possent, prætermisiss; hoc loco duntaxat ponderare est animus, nonnulla S. Ecclesiæ verba in festo Exaltationis S. Crucis proposita; quæ lecta transcursum, legentem minùs afficiunt, eùm mihi plena videantur non vulgaris cujusdam contemplationis. Ita enim illa in ejus diei officio (uti appellantur) Matutino: *In ligno pendens nostræ salutis semitam Verbum Patris*

Patris invenit. Quibus in hunc modum mihi philosophari videtur: quasi Verbum Patris, id est ipsa DEI Sapiencia, eum hominem perditum in viam salutis reducere, sibiq; adjungere ac restituere veller, omnes ejus rei perficiendæ vias modòsq; scrutata atque experta sit; potissimum autem populum sibi peculiarem, Israël's genus, variè pertentans; & jam illum magnis beneficijs demerendo, jam terrendo supplicijs; nunc insolita illi demonstrando prodigia, nunc legem tradendo, nunc Prophetas submittendo. Sed frustra fuere hæc omnia; *U non erat vox, neque sensus.* Ista, beculus erant Prophetæ, qui defuncto applicitus, vitam ei reddere non poterat: donec ipsa de cælo descenderet DEI Sapiencia, naturaq; nostræ humilitatem susciperet, atque incurvatâ & velut contractâ Majestate, ipsius se membris adeptans, poneret os suum super os ejus, & oculos suos super oculos ejus, & manus suas super manus ejus; quo vitâ tanquam attactu, afflatûq; incalesceret frigans cadaver, solumq; disponeretur ad vitam. Verumtamen operis perfectio, crucis mysterio debebatur: quoniam nisi Unigeniti sanguine ac morte, tam miserè affecto salus parari non poterat. Idcirco denique conscendit crucem, in eaq; selectis criminum nostrorum expiationem Patri offerens, ipso tandem experimento cognovit, hoc demum fuisse, quo solo posset placari Pater; atque ad eam crucem viam esse certissimam, quâ & ipse nobis salutem adferre, & ipsi eandem, quâ tuto brevissimòq; compendio, nobis valeremus acquirere. Ita igitur, ex Ecclesiæ sensu, quam tantopere quaesierat nostræ salutis semitam, in cruce deniq; DEI Sapiencia invenit.

L. 4. Reg.
c. 4.

Heb. 9.

Cui cogitationi nescio an ansam dederint verba Apostoli, in hunc modum de Christo ad Hebræos scribentis: *Per proprium sanguinem introivit semel in sancta, aternam redemptionem inventa.* Nam & hîc habemus inventam à Christo æternam redemptionem nostram, quasi magno studio, labo-

re, industriâ conquistam: idq; non per sanguinem hircorû aut vitulorum, aliavé legis antiquæ sacrificia, sed per proprium sanguinem, hoc est, per crucis sacrificium, quo (ut ibidem Paulus subjungit) *semot ipsum obtulit immaculatum DEO.*

Quòd autem istam salutis viam, semitam appellat Ecclesia; tum illud indicat quod tangebamus, & graviter admonet ipse Christus, arctam esse viam salutis nostræ; simulque (uti semitæ esse solent) à communi latâq; via seductam; ut propterea, teste veritate, *pauci sint qui inveniant eam.* *Matth. 7.* Ubi rursum observa inveniendi vocabulû, ut intelligatur ea semita esse quasi inventivè difficilis; cùm lata via omnibus pateat, & primis se ingerat obtutibus, ut idcirco *multi sint* (ah! nimis multi) *qui intrant per eam.* Tum illud insuper insinuat, quod hîc præsertim contendimus: ipsam crucis viâ, quâ ad salutem perveniatur, velut semitæ esse solent, rectissimâ, brevissimam, compendiosissimamq; esse; neq; admodû esse, quòd ejus propriâ asperitate deterreamur, quæ facilè ipso compendio, ipsaq; etiam securitate, compensatur.

Ut modò non dicam, eam ipsam semitam crucis arctam ac duram principio, sensim charitate dilatari, usûque ipso mitescere: uti pulchrè differit S. Gregorius homiliâ quâdam: *Via DEI* (inquiens) *& inchoantibus angusta est, & in perfectè jam viventibus, lata.* Et dura sunt, quæ contra usum *Ezech.* spiritualiter animo proponimus, & tamen onus DEI leve est, postquam illud ferre cœperimus: ita ut pro amore ejus etiam persecutio placeat, & omnis pro eo afflictio in mentis dulcedine veniat. Ipsa ergo angusta porta amantibus lata fit, ipsa via dura, spiritualiter currentibus molles & plana fiunt, dum scit animus se pro temporalibus doloribus gaudia æterna recipere, & hoc incipit, quod affligitur, amare.

Verùm id equidem nos non agimus in præsentia, neq; viâ crucis asperitatem mollire contendimus; sed quamvis aspe-

asperam, duram, scruposam, senticosam, tamen alacriter à nobis esse carpendam: quòd & ad salutem, quæ rebus omnibus nobis antiquior esse debeat, facili deducat compendio; & ipse Dux noster atque Salvator, ante nos gradiens, suis eandem vestigijs presserit, immo eam gaudem atque exultans, & quodam quasi cursu transmiserit: ut nunc magis declarabitur.

CAPVT IV.

Quàm incensum fuerit in Christo desiderium patiendi!

Primùm agimus de patiendi desiderio; deinde de gaudio ejusdem in patièdo, acturi: quòd ea invicem connexa, & ex sese religata sint, eandemq; causam atque radicem habeant, videlicet amorem. Etenim qui multum aliquid amat, tum illud vehementer desiderat, cum adesse contigerit; & cum adest, gaudet illius præsentia, inq; ipsius possessione jucundè acquiescit.

Porrò ista multùm ac diligenter inculcamus: primùm, ut appareat, quantum Servatoris adversum nos amoris debemus, qui nostrâ causâ, tantâ lubentia, atque animi propensione, ei se tormentorum acerbitati subjecerit. Tum, ut hoc exemplo ob oculos posito, sensim removeatur intus nobis rerum difficilium horror; cognoscamusq; fieri posse saltem cum patientia, quæ ille etiam cum gaudio sustinuerit. Postremò, ut sensim gliscente animi ardore, pari, occipiamus (quod supra dicebam) sentire in nobis, quod & in Christo Jesu; hoc est, ea amare quæ ille dilectis concupiscere quæ desideravit, demùmq; iisdem gaudere, quibus lætatus est. In quo Christianæ atque Evangelicæ vitæ summa ac perfectio consistit.